

Encontres (de fase en fase)

Un relat de: [llamp!](#)

El primer dels encontres significà un fracàs estrepitos.

Ja no recordo com el vaig viure,
tan sols és un miratge insípid d'allò que prometia
i que visqué amb el fervor adolescent,
i la mirada ficada en el cos desitjat.

El segon dels encontres no fou d'amor,
sinó de feina... i la vaig aconseguir,
quan em desencantí dels estudis
perquè els meus peus eren més àgils,
i ballaven sobre les rajoles del restaurant.

El tercer dels encontres no fou de feina,
sinó d'estudis i els vaig aconseguir,
quan sapigué què volia fer per mantenir-me,
perquè els meus pensaments eren ben àgils,
i l'esponja que jo era ho absorbia tot.

El quart dels encontres no fou d'estudis,
sinó d'amor i vaig fracassar novament,
davant d'una bellesa majúscula feta somni,
perquè vaig badar i no sabia com enamorar-la,
i ella es deixava enamorar, però sense èxit.

El cinquè dels encontres fou d'amor,
trionfà, proliferà i es feu versàtil,
davant la comunitat érem perfectes,
l'un davant l'altre no ho érem,
i els errors comesos no ens perdonaren.

Els encontres successius foren d'amor, senyor.
Amor senyor, però sense massa seny,
sinó amb la pèrdua de la raó i el sentit,
amb la pèrdua del nord, baixant graons,
cap a les capes inferiors del plasma social.

Els encontres amorosos han sigut tots decebedors.
Tan sols per la frugalitat i la vel·leïtat,
per l'enteresa lliscosa i el fonament torçat
de tots i cadascun dels propòsits esmenats,
que han causat ferides d'irreparable desmemoria.

Encontres i més encontres que no han arribat,
encontres retrobats enmig dels imprevists,
encontres ben pactats, realitzats i resumits
que no han trobat qui els donés continuïtat,
ni fulls en blanc en els que redactar-ne l'acta.

Encontre rere encontre, la decebedora manca de resposta
ha malferit la meva destresa per fer relacions,
al mateix temps que jo he fet bandera de malastrugança
en dissentir dels principis ordenadors i fàctics
que ens menen cap als encontres feliçment segellats.

Massa encontres fallits, massa negligència no assumida,
massa responsabilitats no les vol ningú,
perquè no correspon a ningú donar més de sí,
ni fer més del que se'ns demana, quan no hi ha forces

per rubricar un pacte per projectar-se en la vida.

Menys encontres han aconseguit el seu propòsit inicial,
aquells que, amb principis, han emanat de la soledat,
de l'egoisme insolidari que roba el temps a l'altruisme,
que hauria de ser més abundant en els palaus de vidre,
i entre els maons de les vivendes que ens acullen.

L'encontre fallit és el que mana, ara per ara.
Aquell encontre que s'espera, però acaba desesperant.
Aquell que podria haver sigut, però acaba no essent.
Aquell que es desitjaria haver tingut, però defalleix.
Aquell que tant de bo que es produís, però decep.

D'encontres n'hi ha de tantes menes! de tants resultats!
Que si em baso en la meva experiència he de dir:
No hi ha pitjor encontre frustrat que amb la mort provocada,
el suïcidi consumat, i la por generada,
el cor compungit i la ment esbiaixada.

L'encontre amb més èxit? Aquell que es manifesta neutral.
Sense artificis i a dojo, tal com raja.
Fet i fet som animals pragmàtics, que busquem tocar les coses
i manifestar el goig d'haver-les tingut a les mans,
i endur-nos un record a casa, penjat a la nevera.

Cada encontre té el seu matís i el seu relat,
no obstant els encontres poden descriure's amb la paraula,
sentir-se amb el record, esborrar de la memòria selectiva,
reviure amb el cor, manifestar-se en solidaritat,
viure's en família, celebrats entre amistats.

Cada encontre s'escriu a sí mateix pel fil de la història,
que narra, pas a pas, mot a mot, vers a vers...
el caminar, el parlar i l'escriure de com s'ha viscut,
per tenir constància que, encara som reals,
malgrat el canvi climàtic ens recordi, que no ens queda massa.